

εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀλλάξῃ τις ἐπάγγελμα εἰς προκεχωρημένην ἡλικίαν) Σκυρ. "Ὅσο κοιμᾷτ' ὁ Γιάννης, ὄνειρα βλέπει (ὅτι ἡ ἀδράνεια δὲν δύναται νὰ μεταβάλλῃ τὴν κατάστασιν) Πελοπν. (Κυνουρ.) Γιάννης μὲ Γιάννης γίνονται ἀπὸ τὰ χίλια χωρὶά (ὅτι διχόνοια δύναται νὰ ἀναφυοῦν καὶ μεταξὺ στενῶν συγγενῶν ἢ φίλων) Πελοπν. (Κόκκιν.)

Τὰ θέλει ὁ Γιάννης 'ς τὴ Μαριὰ καὶ ἡ Μαριὰ 'ς τὸ Γιάννη (ἐπὶ ἀμοιβαίων αἰσθημάτων φιλίας ἢ ἐχθρότητος) Κάρπ. Γιάννης δουλεύει, Γιάννης τρώει (ὅτι ὁ ἐργαζόμενος καρποῦται καὶ τὸ προῖον τῆς ἐργασίας) Θήρ. Νίσυρ. κ.ά. "Ἀν δὲ σκουντάφ' οὐ Γιάνν' 'ς, χαρὰ 'ς τοῦ Γιάνν'". "Ἀν σκουντάφ' οὐ Γιάνν' 'ς, τύφλα 'ς τοῦ Γιάνν'!" (ἐπὶ τῶν ἐπιρριπτόντων τὴν εὐθύνην ἐπιτυχίας ἢ ἀτυχίας ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τοὺς ἄλλους) Μακεδ. (Νάουσ.)

Γιὰ σὲ τὰ λέω, Γιάννη, νὰ τὰ γροικοῦν οἱ γι-ἄλλοι (ἐπὶ ἐμμέσως διδομένων συμβουλῶν ἢ προσταγῶν) Κρήτ. Συνών. παροιμ. Σέ ν α τὰ λέω, πεθερά, γιὰ νὰ τ' ἀκούῃ ἡ νύφη.

Λεῖπ' οὐ Γιάννους, λείπ' ἡ γ-ἔννοια (ὅτι τὴν ἀπώλειαν προσώπου ἢ πράγματος ἰσοφαρίζει ἀνάλογον κέρδος) Λέσβ. "Ἐχ' κι οὐ Γιάνν' 'ς κατ' 'ς κὶ τό 'βγαλε 'ς τὴ βόλτα (ἐπὶ τῶν ἐπιδεικνυμένων δι' ἀσήμενον ἀπόκτημα) Μακεδ. (Θεσσαλον.) "Ὅλα τὰ φαγιά τοῦ Γιάνν' (ἐπὶ τῶν ἀπλήστων) ἐνιαχ. Γιὰ τοῦ Γιάνν' μίσησα κὶ τοὺν "Α-Γιάνν' (ἐπὶ προσώπου μισηθέντος ἐξ αἰτίας ἄλλου) Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Εἶδες, ἤλῃε μου, τὸ Γιάννη; | Οὔτε ἦταν, οὔτ' ἐφάνη (ἐπὶ ἀπωλείας ἢ ἀποκρύψεως παντὸς ἔχοντος προσώπου ἢ πράγματος) Πελοπν. (Λάστ.) "Ὅσο νὰ βρῶ τὸ Γιάννη, χάνω τὸν κυρ-Γιάννη (ἐπὶ δυσκολίας συναντήσεως προσώπου ἢ ἐξευρέσεως ἀναγκαιούντων πραγμάτων) αὐτόθ. Γιάννη γύρενε καὶ καρτέρει (ἐπὶ ἀορίστων καὶ ἀμφιβόλων ὑποσχέσεων) ἐνιαχ. Συνών. παροιμ. Τρεῖ χα, γύρενε καὶ Νικο-λὸ καρετρεῖ. Βούτα, Γιάννη, κ' ἔβγα πέρα (ἐπὶ τῶν παροτρυνόντων ἄλλους εἰς ἐκτέλεσιν παρατόλμων καὶ ἀβεβαίως ἐκβάσεως πράξεων) Ν. Πολίτ., Παροιμ. 634. Τῇ Γιάνν' τὸ βούδ' σὴ Γιάνν' τὸ χωράφ' (ἐπὶ ζημίας προξενουμένης ἐξ αἰτίας τοῦ ζημιουμένου καὶ μὴ ἐνδιαφερούσης τὸν ὁμιλοῦντα) Πόντ. (Χαλδ.) "Ἡ θάλασσα ἐέν' τον ξύγαλον κι ὁ Γιάννης χουλᾶρ" 'κ εὔρεν (ἡ θάλασσα ἐγίνε γιαούρτι καὶ ὁ Γιάννης δὲν βρῆκε κουτάλι· ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων νὰ ἐπωφεληθοῦν εὐκαιρίας πρὸς ἀπόκτησιν πράγματος ἀφθονούντος ἤδη, ἀλλὰ σπανίου ἄλλοτε, διότι ἐν τῷ μεταξὺ ἐστερήθησαν τῶν ἀπαιτούμενων μέσων) αὐτόθ. || "Ἀσμ.

Γιαννῇ μου, κάτσι φρόνιμα, κάτσι ταπεινουμένα Μακεδ.

Γιαννοῦ, 'σοῦ πᾶς 'ς τὴν ἐκκληθᾶν ὁμορφα στολισμένη καὶ τοῦ Γιαννῇ σου τὸ κορμὶν μέσα 'ς τοὺς μαύρους λόγγους Κύπρ.

'Ἀπὸ Θεοῦ λαλιὰ ἐρθεν ὁ Γιάννης θ' ἀποθάνη Πόντ.

Γιάννη, Γιάννη, Κατσιγιάννη, | τ' ἄντερὰ σου στὸ τηγάνι (ἀπὸ παιδικ. σκωπτ. ᾄσμ.) Πελοπν. (Γαργαλ.)

Γιάννε, Γιάννε καὶ Γιαννίτ' 'ς, | ἔμπα κ' ἔβγα σὸ καφούλ' κι ἄρπαξον τὸ καττοπούλλ' (ἀπὸ λογοπαίγν' καφούλ' = θάμνος) Πόντ. (Κρώμν. Τραπ.)

Τὸ ὄν. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τύπ. Γιαννῆς 'Αθῆν. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. 'Σ τοῦ Γιάννη Πελοπν. (Λαγκάδ.) Γιάννη Κατούνα Κρήτ. 'Σ τοῦ Γιάννη τὸ Λάζο Πελοπν. (Ἀνδρίτσ.) 'Σ τοῦ Γιάννη τὴ Δρυπα (σπήλαιον) Δ. Κρήτ. Τοῦ Γιάννη ἡ Σκάλα Πελοπν. (Μάν.) 'Σ τοῦ Γιάννη Ρούση Πελοπν. (Ὀλυμπ.)

'Σ τοῦ Γιάννη τὴ Συκιὰ Πελοπν. (Τριφυλ.) 'Σ τοῦ Γιάννη τὸ Χωριὸ Πελοπν. (Μάν.) Γιαννᾶες Κύπρ. 2) Τὸ πτηνὸν Φοινίκουρος ὁ ὠχρόουρος (Phoenicurus ochrurus gibraltariensis), τῆς οἰκογ. τῶν Κοσσυφιδῶν (Turdidae) 'Ἀνάφ. Θήρ. Μῆλ. Χίος (Νένητ.) κ.ά.: Οἱ γερανοὶ φέρουν τὰ κοτσύφια καὶ παίρνουν τὰ Γιάννηδες 'Ἀνάφ. Οἱ Γιάννηδες τὸ βράδυ κοιτάζουνε 'ς τὰ δοκάρια (κοιτάζουνε = φωλιάζουν) αὐτόθ. Συνών. βλ. εἰς λ. Γεάννακας 2. 3) Τὸ πτηνὸν Σχοίνικλος ὁ λοφιοφόρος (Vanellus cristatus), τῆς οἰκογ. τῶν Χαραδριδῶν (Charadriidae) Κύπρ. Συνών. γερίτσαρος, καλημάνι, παγοτσίνι, σκοινοπόυλλι. 4) Εἶδος ἀπίου χρώματος πρασίνου Νάξ. (Μέλαν.) 5) Ὁ πλανήτης Ζεὺς ἢ ὁ 'Ἀρης Στερελλ. (Εὐρυταν. κ.ά.) Πβ. Ν. Πολίτ., Παροιμ. 3,640-641. Συνών. εἰς λ. Γεάννος 7. 6) Τὸ καλλωπιστικὸν φυτὸν Βουγκαινβιλλέα ἡ εὐειδής (Bougainvillea spectabilis), τῆς οἰκογ. τῶν Νυκταγινιδῶν (Nyctaginaceae). 7) Παιδιά, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐντὸς κύκλου σχηματιζομένου ὑπὸ παιδίων ἀλληλοκρατουμένων διὰ τῶν χειρῶν εὐρίσκονται δύο παῖκται. 'Ἐξ αὐτῶν εἰς μὲ δεμένους ὀφθαλμοὺς κρατῶν μανδήλιον ἐρωτᾷ τὸν ἑτερον «Γιάννη, ποῦ εἶσαι;»... 'Ἐκ τῆς φωνῆς δὲ τοῦ ἀποκρινομένου «ἐδῶ εἶμαι» προσπαθεῖ νὰ προσδιορίσῃ τὴν θέσιν του καὶ νὰ τὸν κτυπήσῃ. Μετὰ ἀπὸ πολλὰ κτυπήματα διδόμενα εἰς τὸν ἀέρα κατορθώνει νὰ κτυπήσῃ ἕναν ἀπὸ τοὺς συμπαίκτας του καὶ οἱ ρόλοι ἐναλλάσσονται 'Ἰων. (Σμύρν.) Πελοπν. (Μαντίν.) Πβ. εἰς λ. μυλωνᾶς.

γιαννὶ τό, Ρόδ.

'Ἐκ τοῦ κυρ. ὄν. Γεάννης κατὰ τύπ. ὑποκορ.

Τὸ πτηνὸν 'Ερίθακος ὁ ἐρυθρόλαιμος (Erithacus rubecula), τῆς οἰκογ. τῶν Κοσσυφιδῶν (Turdidae) Συνών. βλ. εἰς λ. Γεάννακι 3.

Γιαννιώτης ὁ, κοιν. Γιαννώτ'ς βόρ. ἰδιώμ. Γιαννιώτους Θεσσ. ('Αργιθ.) Γινιώτης 'Ηπ. ('Ἰωάνν.) Γινιώτ'ς 'Ηπ. (Μελιγγ.)

'Ἐκ τοῦ ὄν. τῆς πόλεως τῆς 'Ηπείρου Γεάννινα = 'Ἰωάννινα.

1) Ὁ κάτοικος τῶν 'Ἰωαννίνων ἢ ὁ καταγόμενος ἐκ τῆς πόλεως ταύτης κοιν.: 'Ἀποποῦ εἶσαι; — Γιαννιώτης, γέννημα καὶ θρέμμα. 'Ἦρθαν πολλοὶ Γιαννιώτες νὰ παρακολουθήσουν τὸν ποδοσφαιρικὸν ἀγῶνα τῆς ομάδας τους 'ς τὴν 'Αθήνα κοιν. Χουρέφανι βλάχ'κα οἱ Γιαννιώτ'ς (βλάχ'κα = βλάχικους χορούς) Σάμ. (Κουμαδαρ.) "Ἀσμ.

Γιαννιώτισσα, Γιαννιώτισσα, | σὲ φίλησα κι ἀρρώστησα Θεσσ. (Κρυόβρ. Συκαμν.)

Διαβάτη μ', πόθεν ἔρχισι; Γιαννιώτισσα δὲν παίρνεις; Μακεδ. (Κοζ.)

Τ' ἀκοῦσαν οἱ Γιαννιώτις κι ὅλοι φεύγουνι 'Ηπ. (Μέγα Περιστ.)

2) Ὁ ψυχρὸς βορειοδυτικὸς ἄνεμος, ὡς προερχόμενος ἐξ 'Ἰωαννίνων διὰ τοὺς κατοικοῦντας νοτίως καὶ νοτιοδυτικῶς τῆς περιοχῆς ταύτης 'Ηπ. ('Αγναντ. Καταρρ. Μελιγγ. Πλάκ. Πράμαντ. Τσαμαντ.) Θεσσ. ('Αργιθ. Βαθύρρ. Μεσοχώρ. Μυρόφυλλ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Εὐρυταν. Περίστ. Σπάρτ. κ.ά.) — Δ. Λουκοπ., Ποιμεν. Ρούμελ., 59 Πῶς ὑφαίν., 71: Φ'σάει Γιαννιώτ'ς Περίστ. Οὐ Γιαννιώτους τοῦ 'φιοι τοῦ χιόν' 'Αργιθ. "Ἀμα τραυαῖ οὐ Γιαννιώτ'ς, π'θαίναμαν (τραυαῖ = φουσούσε, π'θαίναμαν = ὑποφέραμε πολὺ ἀπὸ τὸ κρύο) Καταρρ. Τραυαῖ Γιαννιώτ'ς ἀέρας κὶ θὰ ξαστιρώσ' 'Αγναντ. Οὐ Γιαννώτ'ς δὲ δού π'ράζ' ἰδῶ, γιὰτ' εἰν'

ἀπόγονου τοῦ μέρους (ἀπόγονου = ὑπήμενον) Πλάκ. "Όταν φ'σάη Γιαννιώτης ὁ κοκκαλωτής, βάνει τὸν καθένα 'ς τὸ καβούκι του Δ. Λουκόπ., Πῶς ὑφαίν., 71. Συνών. 'Αρ-βαυίτης 3, Γιαννιώτικος 2, Καραγιε-λῆς, Καράλης, τραμουντάνα.

'Η λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τύπ. Γιαννιώτης 'Αθῆν. "Ηπ. Κεφαλλ. Κύθηρ. Στερελλ. ('Ασπρόπυργ.)

Γιαννιώτικος ἐπίθ. κοιν. Γιαννιώτικους βόρ. ιδιώμ. Γιαννιώτ'κους "Ηπ. (Δωδών.)

'Εκ τοῦ ἔθν. ὄν. Γιαννιώτης καὶ τῆς παραγωγ. κα-ταλ. -ικος.

1) 'Ο ἀνῆκων εἰς τὰ 'Ιωάννινα, ὁ προερχόμενος ἀπ' ἐκεῖ, ὁ κατασκευαζόμενος εἰς τὴν πόλιν τῶν 'Ιωαννίνων ἐνθ' ἄν.: Μπογιᾶς Γιαννιώτικος (βαφή ἢ ὁποία ἔχει τὴν ιδιό-τητα νὰ ἐπαναφέρῃ τὰς τρίχας εἰς τὸ φυσικόν των χρῶμα) Κέρκ. Γιαννιώτικος χορὸς (εἶδος χοροῦ) πολλαχ. Τῇ γούνα τοῦ γάμου, τῇ Γιαννιώτικῃ, τὴν φοροῦσε ἡ νύφη τρεῖς μέρες, κ' ὕστερα τὴν ἔβγαζε γιὰ πάντα Σαλαμ. Γιαννιώτικα τρα-γούδια (εἶδος ἀσμάτων, τὰ ὁποῖα ἄδονται εἰς ἤχον διάφορον τοῦ τῶν «κλέφτικων» καὶ μᾶλλον συρτόν) "Ηπ. κ.ά. Γιαν-νιώτ'κα κ'δούνια (εἶδος μεγάλων κουδουνιῶν τῶν γιδιῶν τῶν προβάτων καὶ τῶν ἀγελάδων) Θεσσ. (Βαθύρρ. Νερόμυλ. κ.ά.) Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. κ.ά.) Στερελλ. ('Ακαρναν.) Γιαννιώτ'κα τσαρούχια (εἶδος τσαρουχιῶν πὺ κατεσκευάζοντο εἰς τὰ 'Ιωάννινα) "Ηπ. (Τσαμαντ.) Θεσσ. (Βαθύρρ.) Μακεδ. (Ζουπάν.) Γιαννιώτ'κα ψάγια (οἱ κυπρίνοι τῆς λίμνης τῶν 'Ιωαννίνων) "Ηπ. ('Αγναντ. Κουκούλ. κ.ά.) 2) 'Ο βορειοδυτικὸς ἄνεμος, ὡς προερχόμενος ἐξ 'Ιωαννίνων διὰ τοὺς κατοίκους τῶν Τζουμέρκων "Ηπ. ('Αγναντ. Πλάκ.) Συνών. βλ. εἰς λ. Γιαννιώτης 2. 3) Οὐδ. ὡς οὐσ., εἶδος κραμβολαχάνου εὐμεγέθους τὸ ὁποῖον καλλιεργεῖται εἰς τὴν περιοχὴν τῶν 'Ιωαννίνων Λ. Οἰκονομίδ., 'Οδηγὸς Λαχανο-κηπουρ. 102. 4) Οὐδ. κατὰ πληθ., εἶδος πρωϊμων σύκων Μακεδ. (Βέρ. Γαλάτιστ.) 5) Οὐδ. κατὰ πληθ., τὸ γλωσσικὸν ιδίωμα τῶν 'Ιωαννίνων κοιν.: *Ξέρου κι Γιαννιώτ'κα* "Ηπ. (Μελιγγ.) 6) Οὐδ. ἐνικ. Γιαννιώτικο, εἶδος τῆς παι-διᾶς *ξυλίκι*. Κατὰ τὴν παιδιὰν ταύτην εἰς ἐκ τῶν δύο παικτῶν κυποᾶ διὰ τῆς ράβδου κατὰ τὸ ἐν ἄκρον τὸ *ξυλί-κι*, τὸ ὁποῖον ἀναπηδᾷ εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἐν συνεχείᾳ ὁ αὐτὸς παίκτης κυποᾶ τοῦτο καὶ διὰ δευτέραν φορὰν "Ηπ. (Δωδών.)

Γιάννος ὁ, πολλαχ. Γιάννους βόρ. ιδιώμ. 'Ιάννος Νάξ. ('Απύρανθ.)

'Εκ τοῦ κυρ. ὄν. Γιάννης κατὰ τύπ. μεγεθ. 'Η λ. καὶ εἰς ἔγγρ. τοῦ 1665. Βλ. Γ. Πετροπ., Νοταρ. πράξ. Μυκ., σ. 286.

1) Κύρ. ὄν. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Οὐ Γιάννους εἶναι ἀκέρδιφτους κι δὲ μπουρεῖτι νὰ τοὺν κουρουδέφμι μὲ τίπουτις Στερελλ. (Περίστ.) *Εἶνι πουλὺ ζαντὸς οὐ Γιάννους* (ζαντὸς = νευρικός, ιδιότροπος) Στερελλ. (Αἰτωλ.) *Οὐ Γιάν-νους θὰ ξιζ'νίς' γιὰ τοῦ ταξίδ' τ' ἀπόλαμπρα αὐτόθ.* || Πα-ροιμ.

"Αλλη δὲν ἐγέννησε παρὰ ἡ Μαριά τὸ Γιάννο (ἐπὶ τῶν καυχωμένων ἀποκλειστικῶς διὰ τὰ ἰδικὰ των ἐπι-τεύγματα) Πελοπν. (Σκορτσιν.)

Τρέχα Γιάννο γύρευε καὶ Νικολὸ καρτέρει (ἐπὶ ἀορίστων καὶ ἀμφιβόλων ὑποσχέσεων) 'Αθῆν. Συνών. παροιμ. *Τρέχα γύρευε καὶ Νικολὸ καρτέ-ρει*. || "Ἀσμ.

Γιὰ σήκω ἀπάνω, Γιάννο μου, καὶ μὴ βαρυνκοιμᾶσαι Πελοπν. (Γορτυν.)

Μὴν εἶδαται τὸ Γιάννο μου, τὸ Γιάννο καμαριάζη; "Ηπ. (Τζουμέρκ.)

'Εσὺ τὰ σπέρνεις, Γιάννο μου, κι ἄλλος θὰ τὰ θερίσῃ Πελοπν. (Δημητσάν.)

Οὐ Γιάννους φίδι σκότουσι 'ς τὴ μέσ' ἀπὸ τὴ στράτα Μακεδ. (Σίτ.)

Κι ἀπόμ'ν' οὐ Γιάννους μονναχὸς μὲ πρῶτα κι μὲ γίδια (πρῶτα = πρόβατα) "Ηπ. ('Αρτοπ.)

'Ο Γιάννους κάνει μινιὰ χαρά, χαρά 'ς τὸν ἀνιψό του "Ηπ. (Μαζαρακ.)

Μάννα μ', Γιάννος μὲ κάλεσε κουμπάρα νὰ μὲ κἀνῃ Εὐβ.

'Η λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τύπ. Γιάννος 'Αθῆν. Πελοπν. (Λεχαίν.) Προποντ. (Πάνορμ.) καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. Γιάννος Μακεδ. (Σταυρ.) Πελοπν. (Μάν.) Σαμ. (Μυτιλην.) 'Στ' Γιάννου τ' Βρούς' Θεσσ. (Πήλ.)

2) Τὸ πτηνὸν 'Ερίθακος ὁ ἐρυθρόλαιμος (Erithacus ru-becula), τῆς οἰκογ. τῶν Κοσσυφιδῶν (Turdidae) Πελοπν. (Βερεστ. Λακων. κ.ά.): Ποίημα.

Κορατζίνα μυρμιλή,
δὲν παντρεύεσαι, μωρή;
— *Ποιὸν νὰ πάρω, ἀφέντη Γιάννο;*
Πᾶρ' ἐμὲ τὸν τζιπουργιάννο!

Βερεστ. Συνών. βλ. εἰς λ. Γιαννάκι 3. 3) Τὸ κληματῶ-δες φυτὸν Στρώχνος ὁ γλυκύπικρος (Solanum dulcamara), τῆς οἰκογ. τῶν Στρυχνωδῶν (Solanaceae) "Ηπ. (Μαργαρ.) Πελοπν. (Γαργαλ.) Συνών. *κερασά 2. 4)* Εἶδος φυτοῦ ποώδους μὲ ἄνθη εὐώδη Στερελλ. (Αἰτωλ.) Συνών. βλ. εἰς λ. Γιαννάκι 4. 5) 'Ο πλανήτης Ζεὺς Πελοπν. (Καλάβρυτ.) — Λεξ. Βλαστ. 305 κ.ά.: "Ἀσμ.

'Ο Γιάννος βγαίνει 'ς τὰ βουνά κ' ἡ Μαρουδιά 'ς τοὺς κάμπους Καλάβρυτ. 6) 'Ο πλανήτης 'Ερμῆς Πελοπν. (Λάστ.) 7) 'Ο ἀστὴρ Βοώτης Πελοπν. ('Αχαΐα). 8) 'Ο πλανήτης 'Αρης Πανδωρ. 8 (1859), 423. 9) Εἶδος παιδιᾶς, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ παῖκται διέρχονται εἰς σειρὰν διὰ τῆς γεφύρας, τὴν ὁποίαν σχηματίζουν διὰ τῶν χειρῶν των δύο ἐξ αὐτῶν ἀντικρυστὰ ἰστάμενοι καὶ ἄδοντες: *'Εγὼ 'μαι ὁ Γιάννος | ὁ στρατολάτος, | στράτα γυρεύω | γιὰ νὰ περάσω.* Οἱ σχηματίζοντες τὴν γέ-φυραν ἄδουν εἰς ἀπάντησιν: *Ποιὸς εἶναι τοῦτος τῶρα τὴ νύχτα; καὶ συλλαμβάνουν τὸν ἐκάστοτε τελευταῖον, τὸν ὁ-ποῖον ἐρωτοῦν «ἥλιος ἢ φεγγάρι;» καὶ ἀναλόγως τῆς ἀπαν-τήσεως τὸν τοποθετοῦν εἰς τὴν οἰκείαν ὁμάδα Πελοπν. (Κυ-νουργ. Μαντίν. Τρίκκ. κ.ά.) Συνών. *γεφυράκι, Λαγο-γιάννος, μέλισσα.**

Γιαννούδι τό, Κρήτ. κ.ά. Γιαννούδιν Κύπρ. (Γερμας.) 'Υποκορ. τοῦ κυρ. ὄν. Γιάννης διὰ τῆς καταλ. -οῦδι, παρὰ τὴν ὅπ. καὶ -οῦδιν.

1) Κύρ. ὄν. ἐνθ' ἄν.: "Ἀσμ.

'Αγια-Μαρίνα τζαὶ τζυρά,
ποὺ 'ποτξοιμίζεις τὰ μωρά,
'ποτξοίμισ' τὸ Γιαννούδι μου

Κύπρ. 2) Τὸ πτηνὸν Τρωγλοδύτης ὁ γνήσιος (Troglodytes troglodytes), τῆς οἰκογ. τῶν Τρωγλοδυτῶν (Troglodyti- dae). Συνών. *καρυδάκι, κολύμπρι, τρυπαλί-δι, τρυποβατούδι, τρυποκαρύδα, τρυπο-κάρυδο, τρυποφράχτης, ψαθράκι.*

